

๗๒

มนุษย์ไม่ใช่ศัตรูกัน

มนุษย์...เมื่อมีความโลภ ความโกรธ ความหลง
เข้าไปสิงอยู่ในใจแล้ว

ความคิด คำพูด การกระทำก็แปรปรวน

ทรัพยากรในโลกนี้เป็นของกลางๆ ที่จริงจะต้องมา
แบ่งปันกันเพื่อใช้ทรัพยากรนั้นให้เกิดประโยชน์แก่มวล
มนุษยชาติ เพื่อให้ทุกคนได้แสวงหาสันติสุขภายใน แสวงหา
ธรรมะภายใน เมื่อทุกคนเข้าถึงสันติสุขภายใน สันติภาพ
ภายนอกก็จะเกิดขึ้น

แต่พอความโลภเข้าไปสิง ความคิดก็แปรปรวน ซึ่งมี
คนเพียงไม่กี่คนที่ความคิดแปรปรวน อยากได้ผลประโยชน์
พอผลประโยชน์ขัดกันก็เกิดการทะเลาะกัน ใครมีอำนาจ
มีเทคโนโลยีดีกว่าก็เข้าไปบังคับเพื่อที่จะเอาผลประโยชน์นั้น
คือ แทนที่จะเอาบ้าง เล่นจะเอาหมด จึงเกิดปัญหา

เมื่อปัญหาเกิดขึ้น ใครที่สู้ไม่ได้ก็ผูกเจ็บ ผูกพยาบาท
ไว้ในใจ พอผูกพยาบาท ก็หาโอกาส พอหาโอกาสได้ ก็ได้

โอกาส พอได้โอกาสการทำลายล้าง การแก้แค้นเอาคืนก็
เกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น มีวิธีเดียวเท่านั้น คือ ต้องระงับด้วยการ
ไม่จองเวร เพราะถ้าผูกเวรกันมันก็ไม่จบ เกิดเป็นวัฏจักร
กิเลส กรรม วิบาก

กิเลสทำให้คิดแค้น คิดแค้นก็ล้างแค้น พอล้างแค้นก็มีผล พอมีผลก็ไปสลายทุกขวนเวียนกันอยู่อย่างนี้ มันก็ไม่ตัดวิบาก จะตัดวิบากได้ ต้องไม่ล้างแค้น ต้องเลิกจองเวรกันให้อภัย แล้วก็ปรองดอง

มนุษย์ควรจะรักใคร่กัน เพราะทั้งคู่ไม่ใช่ศัตรูที่แท้จริง แต่ถูกกิเลสบังคับข้อมจิตหุ้มจิตเอาไว้ ให้มีความเห็นผิด จำผิด รู้ผิด เข้าใจผิด ก็เลยเป็นศัตรูกัน แต่ศัตรูที่แท้จริงคือ พญามารที่เสียดผิงอวิชามา ซึ่งประกอบด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลงเข้ามาครอบงำมวลมนุษยชาติ แล้วก็เอาผลประโยชน์มาล่อลวง ให้มีความโลภ ถ้าไม่ได้ก็โกรธ พยายามหาทางเอาให้ได้ ด้วยความหลง ด้วยโมหะ

ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นศัตรูที่แท้จริงไม่ใช่มนุษย์ต่อมนุษย์ แต่ว่าเป็นพญามาร กิเลสอาสวะ คือ เครื่องมือของพญามาร เราต้องขจัดให้สิ้นไป ให้หมดไป อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

แต่ที่จะเข้าใจอย่างนี้ได้ ก็มีไม่มาก หรือบางทีไม่รู้เลย เมื่อไม่รู้เลย ก็รบกันเอง ก็วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ หาทางออกไม่จบ เพราะฉะนั้นต้องเลิกจองเวร แล้วก็หันมาปรองดองกัน

๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕